

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. június 25.
(csütörtök)**

Szepesy László

UGYANAZON INDULATTAL

Énekek: 325, 821

Alapige: Róma 12,16a

„Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük Neked, hogy az ének által is emlékeztettél bennünket arra, hogyan szabadítottál meg és hívtál el gyermekeidül bennünket, hogyan emlékezhettünk vissza arra a boldog időszakra, amikor az első szeretet még aktívan élt bennünk, és átélhettük annak az örömét, csodáját, hogy Te mennyei Atyánkká lettél, szent Fiadat nekünk Urunkul, Szabadítónkul adtad, és a Lélek újból és újból az ige felé terelt bennünket, és élt bennünk az a vágy, hogy egyre inkább meg akarjunk Téged ismerni azon keresztül, és egyre több mindent megérteni a Te akaratodból, parancsolatodból, hogy azt cselekedjük. Köszönjük azt is, hogy ma is ugyanaz az Úr vagy. Köszönjük Neked, hogy a szabadításod feletti öröm nem kell, hogy elmúljon az életünkben. Újból és újból minden nap hálát adhatunk érte, és dicsőíthetünk Téged mindezért. Köszönjük Neked, hogy ma is bizalommal jöhetünk Hozzád, és örömmel mondhatjuk, hogy az az egyetlen vigasztalásunk és igazi örömünk, hogy a Tied lehetünk, és Te pedig a miénk.

Urunk, bocsásd meg nekünk, amikor ezt az örömünket és ezt a bizonyosságunkat megrontja bűnös szívünk, mindaz, ami után vágyódik, és mindaz, ami miatt nem Rád néz, hanem csak a földiekkel törődik. Kérünk segíts, hogy újból és újból valóban Rád nézzenek a mi szemeink, és egyedül Benned találjunk igazi megnyugvást, békességet és örömet.

Köszönjük Neked a mai nap minden kegyelmét, a testvéri közösséget, hogy együtt lehetünk. Kérünk Téged, hogy Szentlelked most is munkálkodjék bennünk, Téged dicsőítsen, Rólad beszéljen, és munkálja bennünk azt,

hogy az elhitt ige gyümölcsöt teremjen. Így kérünk, hogy áldd meg bennünk a Te szavadat, és segíts, hogy valóban áldás lehessen ez az alkalom mind nekünk, mind szereteteink számára, akik majd a gyümölcseiből is részesülhetnek.

Krisztusért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A mai alkalommal folytatjuk a Róm 12 tanulmányozását, amelyben Isten megmutatja nekünk nagyon gyakorlatias módon, hogyan akar bennünket Krisztushoz hasonlóvá formálni. Legutóbbi alkalmunkon, vasárnap a 15. versben arra szólított fel minket Isten, hogy örüljünk az örülőkkel, és sírjunk a sírókkal. A folytatásban – itt a 16. versben – ennek akadályairól és azok legyőzéséről beszél. Nem olvastam fel az egész 16. verset, mert három nagyon tartalmas gondolatot tartalmaz, amelyeket érdemes külön megvizsgálnunk, ezért ma csak az elsővel foglalkoznánk. A kérdésünk tehát az – amiről Pál is itt beszél –, hogy mi akadályozhat minket abban, hogy együtt tudjunk örülni és sírni hívó testvéreinkkel. Ez egy szükséges kérdés, amit fel kell tennünk magunknak. Mi akadályozhat bennünket ebben? És ez az igevers 3 választ ad: az első a személyválogatás, hogy egymás iránt nem vagyunk ugyanazzal az indulattal; a második a kevélység, amire figyelmeztet, hogy *„ne kevélykedjete, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat”*, és a harmadik: *„ne legyetek bölcsek timagatokban”*, tehát a gőg és a felfuvalkodottság. A mai témánk a személyválogatás, mert erre szólít fel bennünket, hogy *„egymás iránt ugyanazon indulattal”* legyünk. Azaz előfordul az életünkben, mert az óemberi természetünk sajnos ilyen, hogy vannak emberek, akikkel kivételezünk, és itt negatív értelemben kivételezünk valakivel (tehát nem arról van szó, hogy valaki a házastársát jobban szereti, az természetes), ha döntenünk kell bizonyos ügyekben, előfordul, hogy részrehajlóak vagyunk.

Az itt szereplő görög szó a froneó, amit Károliék indulattal fordítottak, és ez egy nagyon beszédes görög kifejezés. A jelentését nehéz egy szóban visszaadni. Károliék az indulat kifejezést használták, az új fordítású Biblia egyetértéssel fordította le. Bevallom, hogy mind a két fordítással van némi gond. Egyrészt az a szó, hogy indulat, napjainkban nagyon negatív értelmű lett, általában a heves, hirtelen és irányíthatatlan érzelmi kitörést jelenti (a haragot, dühöt, ingerültséget). Nem hiszem, hogy pont ezért megfelelné annak visszaadására, amire Pál itt gondolt, mert ő nem ilyen értelemben szólít fel, hogy legyetek indulatosak. Az egyetértés kifejezés pedig – amit az új fordítás hoz – azt sejteti, mintha mindenben ugyanazt kellene gondolnunk, holott itt nemcsak arról van szó, hogy az ember mit ho-

gyan ért. A szó, amit Pál itt használ, összetettebb: egyszerre jelenti a gondolkodásmódot és az érzületet, az érzelmi beállítottságot valaki felé. Azt, hogy hogyan gondolkozol és érzel egy másik ember iránt, tehát nemcsak az értelmünket, nemcsak az érzelmünket, hanem a teljes hozzáállásunkat tükrözi a másik ember iránt, a viselkedésünket, hogyan gondolsz valakire, és mit érzel iránta. Ez a szó tehát egyszerre emlékeztet minket arra, hogy a gondolkodásunknak, érzéseinknek van irányultsága, amit lehet hajlítani efelé vagy a másik ember felé. És ez fontos kérdés, hogy mire/kire irányítom a gondolataimat és az érzéseimet.

Hogy még érthetőbbé tegyem, hadd hozzak néhány igeszakaszt, ahol Pál ugyanezt az ígét használja. A Kol 3,2-ben az apostol arra szólít fel minket, hogy az odafelvalókkal törődjünk. Ez a törődés szó ugyanez a görög kifejezés. Tehát itt is az irányultságot mondja, hogy a gondolataidat és érzéseidet irányítsd az odafelvalók felé. Ebben van egy tudatos döntés is. A Róm 8,5-ben is használja ezt a kifejezést, amikor ezt írja: „*Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak*” – ez a gondolnak szó ugyanaz –; „*a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira.*” Itt arra utal, hogy akit a bűnös szíve és óemberi természete irányít, befolyásol, az a gondolatait és érzéseit a testi dolgok felé irányítja, ez jellemzi őt, hogy a legtöbbet azokra gondol. És az emberekről is ugyanígy gondolkodik. Tehát olyan mértékben gondol másra vagy érez együtt mással, amennyit a testi kívánságai kívánnak. A lelki embert azonban a Szentlélek a lelki dolgok felé tereli. Látjuk tehát, és úgy gondolom, hogy ennyiből talán már érezzük, hogy Pál mire gondol itt. Egyébként Károliék helyesen használták az indulat szót a régi értelmében, mert ennek a szónak évszázadok alatt megváltozott az értelme. Károliék idejében ez az ige annyit jelentett, hogy valamire való indíttatás, késztetés, egy belső hajlam, egy belső irányultság. Az indul szóból eredt, és arra mutatott rá, hogy merre felé indulsz, a belső irányultságot fejezte ki.

Visszatérve tehát alapigénkhez: Isten felszólít minket arra, hogy együtt örüljünk és sírjunk másokkal. Ez egy világos irány, amit Isten megszab nekünk, hogy gondolataiddal és érzéseiddel fordulj a testvéreid felé. A kérdés az, hogy mindenki így akarunk-e tenni, mindenki együtt érzők akarunk-e lenni, mindenki felé indíttatunk-e. Másként fogalmazva: ki felé hajtod a gondolataidat és az érzéseidet? Van, aki felé igen, és vannak olyanok, akik felé nem? Pál két általános bűnre hívja fel a figyelmünket ebben az igeszakaszban.

Az első: nem mindenki akarunk foglalkozni, együtt érezni. Ezért kell mondania, hogy egymás iránt. Nem tesz kivételt: aki testvér a gyülekezetben, azzal – amennyire tudsz természetesen – törődj, mert korlátaink azért vannak, de akivel tudsz, törődj.

A második: ha esetleg a többséggel foglalkozunk is, nem mindenkivel akarunk egyforma módon, egyforma mértékkel együtt érezni. Itt az egyenlőséget kell hangsúlyoznia, hogy ugyanazzal az indulattal. Ne mással, ne kevesebbrel, ne többel. Ugyanazzal. Mert például előfordul, hogy valakit jobban sajnálunk, mint a másikat, pedig ugyanaz történt vele. Ugyanaz esik meg vele, és mégis az egyiket jobban sajnáljuk, mint a másikat.

Ezért szólít fel minket az apostol ennek a két bűnös beállítottságnak az elkerülésére, amikor egyrészt azt parancsolja, hogy egymás felé fordítsátok gondolataitokat és érzéseiteket, tehát ne legyetek se önzőek, se személyválogatóak, másrészt pedig ugyanazzal az indulattal legyetek egymás felé, ne örüljete az egyik testvér örömének kevésbé, mint a másikénak. Egyébként ha az ember magára gondol, hogy neki hogyan esik mások együttérzése, már akkor érti, hogy Pál mire gondol. Nem esne egyikünknek se jól, hogy a másiknak jobban örülnek, mint nekem, holott úgy érezzük, hogy esetleg ami velem történt, nagyobb öröm, csak hát a személyemet nem úgy fogadja valaki.

Amiről Pál itt beszél, nagyon aktuális napjainkban is, mert a világ a hamis tolerancia égisze alatt mindenkit egyenlővé akar tenni, azt akarja, hogy mindenkit ugyanúgy szeress, mialatt a hétköznapiakban azt tapasztaljuk, hogy a sok egyenlő között mindig vannak egyenlőbbek, és ha valaki nem akar velük egyetérteni, tolerálni valamit, mert az a szemében a Szentírás szerint bűn, akkor annak súlyos következményei lesznek rá nézve. Akármit is hirdet szóban a világ, a gyakorlatban igenis hangsúlyozza az emberek közötti különbségeket. Különbséget teszünk társadalmi helyzet, iskolázottság, anyagi helyzet, politikai nézet, életkor, kulturális beállítottság és még sok más egyéb alapján. Tele vagyunk, Testvérek, előítéletekkel. Sajnos ez a lelkiület az egyházat sem kerüli el, a gyülekezeteket sem. Most csak egy-két szempontot hadd említsek. Példának okáért az ifjúsági miszióra koncentrálva több gyülekezet elhanyagolja az idősebb generációt, vagy éppen a házaspárok generációját, pedig velük is ugyanúgy kellene foglalkozni. Vagy több közösségben előnyben részesítik azokat, akik több adományt fizettek be. Vagy egyszerűen csak arra gondoljunk, hogy sokan csak azokat szeretik, akik hozzájuk hasonlóak, akik egyetértenek velük, akik kedvesek számukra, vagy akik valamilyen módon hasznukra is lehetnek akár. Nekik köszönnek az utcán, velük beszélgetnek, őket segítik, feljük mutatnak érdeklődést.

A Szentírás is számtalan ilyen negatív esetet említ, csak néhány példát hadd hozzak. A Jak 2-ben egy szomorú gyakorlatot olvashatunk, ami kialakult a gyülekezetben. Ezt írja az ige: *„Atyámfiai, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs fér-*

fiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában; és rátekintetek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok neki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: Nem mondtatok-e ellent magatoknak, és nem lettek-e gonosz gondolkozású bírakká?... ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói.” (Jak 2,1-4.9) Ebben az esetben sajnós a tehetősebbekkel való kivételezés és a szegények megvetése vált szokássá, a külső alapján való megítélés és a válogatás: ő jöhet, ő nem, ő jól szituált, ő nem.

Az 1Tim 5,19-21-ben egy másik esetről olvasunk: *„Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra. A vétkeket mindenekelőtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlásból.”* Ez már keményebb helyzet, Testvérek, mert Pál apostolnak magát Timótheust, szeretett tanítványát, akire fiaként tekintett, kellett figyelmeztetnie, hogy az ítélethozatalban ne legyen előítéletes, sem részrehajló se a presbiter részére, se a gyülekezet részére, hanem mindenkivel ugyanúgy járjon el, mint másokkal, az Úrnak tetsző módon.

Vagy gondoljunk csak a farizeusokra, akik személyválogató módon bántak a vámszedőkkel, a bűnösökként megbélyegzett emberekkel (ki is közösítették őket), vagy éppen azokkal, akik nem értettek velük egyet.

Pál apostol az ilyen személyválogatással szemben hangsúlyozta azt, hogy *„egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek”*. Eddig negatív példákat hoztam az igéből, most pozitív példákat hadd hozzak Krisztus életéből, mert tudjuk, hogy Urunk tökéletesen ugyanazzal az indulattal volt mindenki iránt. Ő egész földi életében megélte ezt az ígét, ennek engedelmeskedett, és mint Isten is, tudjuk jól, a Róm 2,11 hangsúlyozza, hogy Őelőtte nincs személyválogatás. Ezt tökéletesen láthatjuk is az evangéliumokban az Ő életében. Hadd hozzak néhány példát.

Először is például a rabbik Krisztus korában gyakran keresték a társadalom tekintélyesebb rétegeit, a befolyással rendelkezőket. Krisztus nem így tett. Szolgálat elején nem ment el a jeruzsálemi elit rabbiképző diákjait keresve, hanem egyszerű, szegény halászokat és hozzájuk hasonló embereket hívott el tanítványaiul és apostolul. Nem volt benne ilyen előítélet. Elitiskolát végeztél? Akkor biztosan jobb vagy. Bár a legtöbben a munkájuk és a rómaiakkal való kapcsolatuk miatt a vámszedőktől látványosan elhatárolódtak, az utcán kitértek előlük, többen le is köpték őket, Krisztus mégis többeket közülük maga mellé vett, és követőjévé tett. És amikor jöttek Hozzá, mert ugye Máté vendégséget tartott, és Krisztus ott volt, és megérkeztek a vámszedő barátok, nem állt fel Krisztus, ott maradt velük,

vállalta velük a közösséget. Pedig mennyi szaftos bűnt lehetett volna felsorolni, Testvérek! És az Úr mégse tette. Társadalmi szempontból akkoriban az asszonyokat háttérbe szorították, több helyen tilos volt még megszólalniuk is, Krisztus azonban látványosan több ízben is beszélgetett, szóba állt velük. Vagy egy másik eset: a híres rabbikat nem fárasztották azzal, hogy a magasztos tanításukat és mélyen szántó gondolataikat még nem értő gyerekeket hozzájuk vigyenek („*ne fáraszd a Mestert*” – ez egy elterjedt nézet volt), Urunk azonban szeretettel fogadta magához az ölbe vitt gyermekeket is, vette a térdére, és áldotta meg őket. És még sorolhatnánk az ehhez hasonló eseteket, és fedezhetnénk fel különféle kategóriákat, amelyek a személyválogatás alapjait képezték: Urunk leprásokhoz ért hozzá, koldusokat és kutaszítottakat hallgatott meg. Nem a társadalmi rang alapján értékelte az embert. Mert például amikor a gazdag ifjú Hozzá ment, megkedvelte őt, de nem a vagyonáért. És őszinte volt vele, és leleplezte a bűnt a szívében, és nem könyörgött neki, hogy mégis maradjál egy kicsit. Szembesítette a bűnével ugyanúgy. Vagy amikor a vak Bartimeus, aki az út szélén koldult, kiáltott Hozzá, megállt miatta, pedig Jeruzsálembe ment már. Amikor a fehérgalléros bűnöző Zákeus felmászott a fára, Krisztus úgy döntött, hogy nála kell megszállnia, hozzá kell betérnie. Krisztus ugyanazzal a könnyörülettel, indulattal fordult mindenki felé. Nem válogatott a különféle embertípusok között. A társadalmi előítéletekkel Ő nem foglalkozott. Tehát amikor felszólít minket az Úr, hogy „*egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek*”, jusson eszünkbe Krisztus példája.

Másodszor: azt is látjuk az evangéliumokban, hogy az „ugyanaz az indulat” azt is jelenti, hogy ugyanazt a jót kívánta másoknak, amiben Neki is része volt. Mert úgy is lehetek személyválogató, hogy másokkal szemben magamat részesítem előnyben. Igaz, ezt önzőségnek nevezzük, de ez is a személyválogatás egyik módja, hogy magam felé jobb indulattal vagyok, mint a másik felé. Több régi igemagyarázó így is érti ezt az igeszakaszt: ugyanazt a jót kívánjuk másoknak, amit önmagunknak is kívánunk. Mert az mindig kettős mérce, hogy magamnak jobbat, többet akarok, mint hívő testvéreimnek. A gondolataimat és az érzéseimet magam felé irányítom, ami egy ellentmondás a szeretetben, mert önmaga felé irányuló szeretet nem létezik. Ezt önzésnek hívja a Szentírás. A szeretet mindig más ember felé irányul az ige szerint. Tehát amikor azt mondja nekünk Urunk, hogy „*ugyanazon indulattal legyetek*”, és fordítsátok egymás felé a gondolataikat, érzéseiteket, és ne magatok felé, akkor jusson eszünkbe Krisztus példája, aki a saját örömét a tanítványaival meg akarta osztani. A János 17-ben található főpapi imádsága teljes mértékben ezt tükrözi. Azért imádkozott Urunk, hogy mindaz, ami számára öröm és áldás, azt az Övéi is megkaphassák. Néhány példát hadd olvassak fel ebből az imádságból.

11. vers második fele, így könyörög Krisztus: „... *Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!*” Azaz azt kéri, hogy az Atyával való közösség boldogságát, amit Krisztus a nap 24 órájában megélt hívó emberként, azt adja meg nekünk is az Úr, hogy egyek lehessünk Vele. A 13. versben azt olvassuk: „*ők az én örömet teljesen bírják őmagukban*”. Itt konkrétan ki is mondja ezt Krisztus, hogy az én örömet, ami bennem van, ők is bírják magukban. Ezért könyörgött, imádkozott. Micsoda indulat ez, Testvérek, hogy van bennem valami öröm, és azért könyörgök, hogy a másokban is hadd lehessen meg ugyanaz. A 19. versben ezt olvassuk: „*én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban*”. Azaz Krisztus vágya, hogy az Ő szentsége és igazsága a miénk legyen. A 22. versben ezt mondja: „*én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk*”. És a 24. versben azt kéri: „*Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én-velem legyenek*”. Micsoda indulat ez Krisztusban! Ahol én vagyok, ők is velem legyenek. Így gondolunk mi egymásra? Ez az indulat van meg bennünk egymás iránt? Ezek a példák világosan, egyértelműen megmutatják, hogy Krisztus szívének legnagyobb öröme volt az, hogy nekünk adja, ami az Övé. Az az indulat volt Benne, hogy mi is ugyanazt kapjuk meg az Atyától. Ugyanaz az indulat volt Benne az Övéi felé. Krisztus tehát nemcsak tanította az üdvösség útját, hanem azt akarta, hogy mások is részesüljenek abban az örömben, áldásban, amit az Istennel való személyes kapcsolat jelent, amelyben Ő maga is részesült emberként. Tehát ugyanaz az indulat legyen bennetek. Kívánjátok azt a jót, ami a tiétek, ami bennetek van, másoknak.

Harmadszor pedig: ez a személyválogatás nélküli szeretet különösen is megmutatkozott abban, ahogyan Jézus a gyenge tanítványokat szeretete. Tehát első a személyválogatás, a társadalmi és személyes előítéleteink, a második ugyanannak a jónak a kívánása, és a harmadik, hogy ugyanazzal a szeretettel volt a bűnös, vétkes, gyenge tanítványai felé is. Mert a tizenkét apostol finoman szólva nem volt bűntelen. A velük való viszonya Urunknak nem volt felhőtlen, de Urunk mindvégig szerette őket ugyanazzal a szeretettel. Pedig mondhatnánk: mennyi okot adtak Neki a csalódásra! Hát még ha magamra gondolok! Mennyi okot adok az Úrnak a csalódásra! Péter vakmerő és heves természetű volt. Tamás kételkedett, és nem is valami jelentéktelen teológiai kérdésben: magában a feltámadásban, amiről Urunk előre beszélt háromszor is. Jakab és János becsvágyók voltak, az édesanyjukon keresztül fejezték ki, hogy jó lenne a királyi szék jobb és bal oldalán ülni, valami magas miniszteri tisztségben lenni az új királyságban. Akkor még nem beszéltünk arról, hogy mindannyian el-

hagyták Urunkat a szenvedés órájában. Krisztus mégsem alakított ki „kedvencek klubját” közöttük. Egyik apostolt sem részesítette előnyben a többinél. Bár az ige a legifjabb tanítványról, Jánosról azt írja, hogy őt különösen szerette Urunk (szeretett tanítvány, csak így említi az ige), de ez nem azt jelentette, hogy a többieket megvetette volna. Ez annyit jelent csupán, hogy mivel János még fiatalabb volt, tizenéves, ezért több figyelemre és törődésre volt szüksége és igénye, és Urunk ezt megadva, ilyen módon szerette őt. Krisztus nem kivételezett egyikükkel sem. Feltámadása után újra összegyűjtötte őket, helyreállította Pétert, és továbbra is ugyanazzal a szeretettel viseltetett irántuk.

Látjuk tehát, hogy Krisztus földi élete alatt hogyan élte meg ezt a mások felé fordulást. Egy másik levelében Pál apostol külön fel is hívja a figyelmünket arra, hogy ugyanaz az indulat legyen bennünk, ami Krisztusban volt. A Fil 2-ben ezt olvassuk: *„Teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egy ugyanazon indulattal lévén”* – nem tudja Pál apostol eléggé fokozni és kifejezni ezt –; *„Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván timagatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annak okáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig”* (Fil 2,2-8). Ez az igeszakasz többek között rámutat arra is, hogy Pál apostol azért mondhatja nekünk, hogy legyünk egy indulattal egymás iránt, mert Krisztus előbb egy ilyen indulattal volt irántunk, és tudjuk jól, hogy a Lélek Őhöz hasonlóvá formál minket. Mikor emberré lett, nem a saját javát kereste, nem a saját kényelmét, hanem a mi üdvösségünket és az Atya dicsőségét. Ez az indulat: az önfeláldozó szeretet, a mások javának keresése, a személyválogatás nélküli könyörület, a testvéri együttérzés és az alázatos szolgálat volt.

Ezért amikor Pál azt mondja: *„Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek”*, valójában arra hív minket, hogy kövessük Krisztust, és higgyük el, hogy a Szentlélek mindezeket majd kimunkálja bennünk. Nem csupán arra hív, hogy ugyanúgy gondolkodjunk, mint Ő, hanem hogy ugyanazzal a szeretettel, jóindulattal és önzetlen törődéssel forduljunk egymás felé, ahogyan Krisztus fordult hozzánk életét adva értünk a kereszten. A gondolatainkat és érzéseinket egymás felé fordítsuk, hogy tudjunk örülni az örülőkkel, és sírni a sírókkal. Ez az ige tehát végső soron nem azt a kérdést teszi fel nekünk, hogy kikkel vagyunk jó kapcsolatban itt a gyülekezetben.

Nem is azt, hogy vannak-e barátaink a testvérek között. Hanem azt kérdezi: hogyan látod te a testvéredet? Hogyan látod? Kategorizálsz? Besorolod? Hogyan látod a testvéredet?

Mert a személyválogatás mindig a szívünkben kezdődik. Ott kezdődik, amikor egyeseket fontosabbnak tartunk másoknál. Amikor egyesek felé könnyebben fordul a szívünk, másokat pedig észre sem veszünk. Amikor valakinek az öröme jobban érdekel bennünket, mint a másiké. Amikor valakinek a fájdalma megérint, míg mások szenvedése közömbösen hagy, megkeményedik a szívem.

Pál azonban arra hív, hogy ugyanazzal az indulattal legyünk egymás iránt. Nem azért, mert mindenki egyforma lenne. Teljesen különböző emberek vagyunk. Nem azért, mert mindenki egyformán kedves vagy szeretethető. Hanem azért hív erre minket, mert Krisztus ugyanazzal a kegyelemmel fordul mindannyiunk felé. Ha akarta volna, igazságosan elfordulhatott volna tőlünk az Úr, megérdemelnénk, de nem tette. Mert mi semmit sem tudtunk felmutatni Őelőtte, mégis szeretett, mégis lehajolt hozzánk, mégis magára vette bűneinket. És amikor minden ember megáll a Krisztus keresztjének tövében, egyszerre eltűnnek azok a különbségek, amelyeket olyan fontosnak tartunk a hétköznapiakban. Ott, a kereszt tövében nincs fontos és kevésbé fontos ember. Nincs olyan, aki jobban rászorulna a kegyelemre, és olyan sem, aki kevésbé. Mindannyian ugyanabból a kegyelemből élünk. Talán ezért nehéz engedelmeskedni ennek az igének. Mert nem egyszerűen a viselkedésünket akarja megváltoztatni, hanem a szívünket. Alapvető nézetünket egymásról. Azt akarja, hogy megtanuljunk Krisztus szemével nézni egymásra.

Amikor majd hazamegyünk, talán nem arra kell emlékeznünk elsősorban, hogy jobban kell egymást szeretnünk, hanem arra, hogy Krisztus hogyan szeretett minket. Mert ahol ez a szeretet újra megragadja a szívünket, ott lassan eltűnik a részrehajlás, a közöny, az irigység és az önzés. És ott megszületik az a lelkület, amelyről Pál itt beszél: *„Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek.”* Krisztus fog élni bennünk. És hálát adhatunk Neki, hogy már most munkálja ezt bennünk, hálát adhatunk Neki minden változásért, amelyen már keresztül vezetett minket, de ez élethosszig tartó folyamat. Nem tarthatunk szünetet benne, és a könyörgésben sem adhatjuk alább. Folyamatosan kell kérnünk: Urunk, segíts, hogy ugyanazzal az indulattal legyek minden testvérem iránt. Isten Lelke vezessen mindannyiunkat ebben.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, olyan jó a Te személyedre újból és újból meglátni az igében, és köszönjük, hogy Te kitártad a szívedet is a Szentírásban előt-

tünk. Valóban a Te indulatodról, az irántunk való meg nem érdemelt szeretetedről, kegyelmedről írnak az apostolok és a Szentírás szerzői. És láthatjuk a Te egész életedbe hogyan tetted félre mindazokat a társadalmi vagy éppen egyszerűen a bűnös emberi szívhez tartozó előítéleteket, amelyek megkeserítették és napjainkban is megkeserítik számtalan ember életét, mondhatni mindannyiunkét. Köszönjük, hogy Benned ezek nincsenek meg. Bár tudtad, hogy mi lakik az emberben, mégis ugyanazzal az irgalmas szeretettel fordultál mindenkihez, és hívtad az Atyához, és szeretted.

Urunk, kérünk, hogy élj így bennünk hit által, bennünk is formáld, munkáld ki ezt. Ismersz bennünket egyen-egyenként, különbözőek vagyunk, másokkal küzdünk, más dolgok jellemeznek bennünket, mégis kérünk, hogy segíts küzdelmeinkben, harcainkban, vegyél el minden akadályt, amely ennek megélésében gátol minket. Könyörgünk azért, hogyha valakit megbántottunk ilyen személyválogató módon vagy azzal, hogy nem volt bennünk az az indulat, ami lehetett volna, testvérként nem fordultunk oda egymáshoz, nem örültünk vagy sírtunk, kérünk, bocsásd meg ezt nekünk. És kérünk, hogy a Lélek valóban változtasson bennünket. Ne csak egy kósza gondolat legyen ez a mai este számunkra, hanem a szívünket újból és újból hassa át, emlékezzünk erre a felszólításra, és add meg nekünk ezt a belső indulatot, hisz a belső emberünket Te tudod formálni, megerősíteni.

Kérünk, hogy áldd meg beteg testvéreinket, és Eléd hozzuk a szenvedőket is. Kérünk, hogy könnyíts az ő bajaikon, terheiken, és mindenekelőtt erősítsd a Benned való hitet bennük, a reménységet, a bizalmat, a szeretetet, a szabadítás örömét.

Kérünk, hogy legyél a vizsgálókkal, áldd meg a tanulásukat, és segíts emlékezni nekik a tanultakra.

Eléd hozzuk az alkalmainkat, a nyári alkalmakat és a hétköznapiakat is. Áldd meg, kérünk, élő igével, személyeddal, Lelked munkájával. Add, Urunk, hogy a megértett ígék ne hulljanak a földre, hanem a szívünkben gyökerezzenek meg, épüljenek be életünkbe, személyiségünkbe, és kérünk, hogy a Te dicsőségedre hadd teremjenek gyümölcsöt. Így kérünk, hogy segíts törekedni mindarra, amire ebben a fejezetben felszólítasz, segíts ne csak emlékezni, hanem ilyenekké válni.

Eléd hozzuk népünket. Kérünk, hogy könyörülj rajtunk, és adj ébredést. Különösen is Eléd hozzuk kárpátaljai testvéreinket, vess véget a háborúnak. Te vagy a történelem Ura és királyoknak Királya, kérünk, kegyelmed szerint könyörülj. És add, Urunk, hogy egy háborúban viszont járass bennünket, mégpedig a személyes bűneinkkel való harcban ne lankadjunk, ne fáradjunk és ne csüggedjünk, és add, hogy az éberségünk se lankadjon. Add, Urunk, hogy egymást tudjuk bátorítani zsoltárokkal, lelki

énekekkel, a Te igéddel. És add, hogy egymás hite által megbátorodjunk újból és újból.

Így maradj velünk, kérünk, őrizz bennünket kegyelmedben, és add, Pásztorunk, hogy naponként meghalljuk a Te szavadat és azt a kegyelmet, hogy kövessünk Téged.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

325 Az embernek fő vigasztalásáról – a Heidelbergi Káté első kérdéséhez
szöveg: Losontzi Hányoki I., 1754 | dallam: G. Franc, Strasbourg, 1545 (65. zsoltár)

1. U - ram, ke - gyes in - du - la - tom - ban,
Ez é - le - tem - ben, ha - lá - lom - ban

Ím, te - szem val - lá - som:
Fő vi - gasz - ta - lá - som:

Hogy én az Úr Jé - zus Krisz - tus - nak

Tu - laj - do - na va - gyok,

Raj - tam ir - gal - mas szent vol - tá - nak

Ke - gyel - me - i na - gyok.

2. Ki, midőn voltam halál révén, / Teljes bűn mérgével,
Megváltott, ügyemet felvévén, / Drága szent vérével.
Az ördög terhes fogságából / Híven feloldozott,
A bűnnek kemény igájából / Szabadságra hozott.
3. Ezután sem hagy el végképpen / Kívánt segedelme,
Sőt, mint fiát, engem akképpen / Takargat védelme.
Gondot visel én életemre / Hatalmas szent karja,
Semmi gonosz nem száll fejemre, / Ő ha nem akarja.
4. Uram, taníts gyarló éltemnek / Nagy bűnös voltára,
Ó, vezess én árva fejemnek / Szabadítójára:
Magamat néki hadd adhassam / Lelki ajánlással,
Drága jóvoltát hogy áldhassam / Méltó hál'adással.